

vist Misforhold til det ingenlunde ganske ubetydelige Antal Faar, som Landet besidder (i 1881 over 1½ Million). Af særlig Interesse er en Meddelelse, som Hr. Inspektør Buus godhedsfuldt har tilsendt mig til fri Afbenyttelse, og som jeg, med Forfatterens Tilladelse og efter Aftale med Tidsskriftets Redaktør, tillader mig at lade aftrykke in extenso nedenfor, idet jeg tillige ogsaa paa dette Sted tillader mig at takke Hr. Buus for samme.

Hertil knyttedes følgende Diskussion:

Docent Rostrup spurgte, om man havde Erfaring for, hvor langt fra Vandstederne den lille Snegl, *Limnæus truncatulus*, kunde foretage sine Strejftog, samt om det var nødvendigt, at Haleikten indkapslede sig, før den blev skadelig for Faaret, eller om Faaret ved at drikke Vand, hvori Haleikter svømmede omkring, kunde faa Sygdomme.

Dr. phil. Boas havde ikke seet Talangivelser m. H. t., hvor langt Sneglen kunde trække sig bort fra Vandstederne, men efter hvad der forelaa, maatte det være betydelige Strækninger. Det angaves at være nødvendigt, at Haleikten var indkapslet for at være skadelig, og det var vel ogsaa rimeligt nok, eftersom den spæde Haleikte, om den end maaske nok kunde taale Passagen gjennem Munden, dog ved Indkapslingen opnaaede en Slags Beskyttelse.

Dr. med. Bang ønskede at vide, om man var bekendt med, paa hvilket Tidspunkt, efter at Ikten i Leveren havde opnaaet sin fulde Størrelse, at Æggelægningen begyndte, hvortil

Dr. phil. Boas svarede, at efter hvad han havde forstaaet af Beretningerne derom — der forelaa forøvrigt ikke mange Forsøg, — skulde Ikten allerede 6 Uger efter at være kommen ind i Leveren være fuldstændig udviklet og da strax begynde Æggelægningen.

Professor Segelcke spurgte, om der i England fra Statens Side var truffet nogen Foranstaltning til at modvirke denne Sygdom. Ved andre Sygdomme anvendtes jo Nedslagning.

Dr. phil. Boas svarede hertil, at han ikke havde seet nogen Bestemmelse i den Retning. Han vidste ikke at meddele andet, end at det engelske Landhusholdningsselskab havde bevilget Midler til at faa Undersøgelser gennemførte med Hensyn til dette Sygdomsforhold, og det maatte vel ogsaa nærmest være den enkelte Mands Sag at sørge for paa sit Omraade at forhindre Sygdommens videre Udbredelse. Der kan vistnok fra Statens Side ikke gjøres synderligt i den Retning.

Kaptajn la Cour ønskede oplyst, om man vidste noget om denne Sygdoms Optraeden herhjemme i Retning af, hvor vidt den var værre i nogle Egne af Landet end i andre.

Dr. phil. Boas var ikke i Stand til at give Oplysning i den Retning; han ønskede endogsaa gjerne selv at faa noget at vide herom, men det havde hidtil været ham umuligt. (Inspektør Buus's efterstaaende Indlæg var ikke den Gang modtaget).

Docent Bruun-Petersen havde Erfaring for, at Leverikten viste sig sporadisk. De af Sygdom angrebne Faar bleve tykke under Halsen, fik en Vandpose under Kjæverne, og da man ikke kjendte Sygdommen, lod man Faarene gaa, hvorved deres Værdi forringedes; man slagtede dem ikke, før de vare aldeles afmagrede. Det vilde derfor være heldigt, om Kjendskab til denne Sygdoms egentlige Natur kunde blive noget mere udbredt, end det hidtil havde været Tilfælde. At Sygdommen optraadte i den Grad som paa Rosvang, var vistnok enestaaende, og Grunden til dens mindre hyppige Optraeden maatte vistnok søges i, at Faareholdet indskrænkes, og at Tørlægning breder sig mere og mere.

Bestyrer Møller-Holst vilde blot bemærke, at i Nordvestenglands Bjergegne, hvor der var Fugtighed, var Sygdommen udbredt i den Grad, at man slet ikke kunde lægge Faar til. Man købte Faar med Lam og græssede dem, og de gik da direkte til Slagteren.

Dr. med. Bang kjendte desværre ikke noget til, med hvilken Hyppighed, Sygdommen optraadte her i Landet hos Faaret, men han kunde ikke tilbageholde den Bemærkning, at Sygdommen vistnok maatte være almindelig udbredt. Ved Ob-

duktion af Køer baade fra det ene og det andet Sted viste Leverikten sig meget tidt hos dem, hvilket tydede paa, at den maatte forekomme mange Steder her i Landet. For Kvægets Vedkommende havde Leverikten imidlertid ikke nogen pathologisk Betydning; den syntes ikke at optræde saaledes hos Kvæget, at den fik nogen væsentlig Betydning for Dyrenes Liv.

Dr. phil. Boas. I England var Leverikten ogsaa optraadt hos Kvæget saaledes, at mange Hundrede Høveder vare døde deraf. Dens skadelige Betydning for Kvæget var imidlertid underordnet i Sammenligning med den Skade, den anrettede for Faarets Vedkommende. At Faareflynderen var almindelig udbredt her i Landet, tvivlede Taleren ikke om, og naar han derfor før sagde, at den næppe spillede nogen stor Rolle her i Landet, saa mente han dermed, at den Sygdom, som fremkaldtes ved denne Parasit, ikke optraadte hyppig her i Landet. I de fleste Faar, man slagtede, fandt man Faareflyndere; men naar den kun forekom i et mindre Antal, spillede det ikke nogen Rolle.

Dr. med. Bang spurgte, om *Limnæus truncatulus* var en almindelig Snegl, og om den var let at kjende, hvortil

Dr. phil. Boas svarede, at denne Snegl, efter de Opgivelser, der havdes, var almindelig udbredt her i Landet, ligesom den fandtes i mange andre Lande over en stor Del af Verden, men den var ikke let at kjende fra andre den lignende Snegle.

Redaktør Petersen vilde ikke undlade at gjøre opmærksom paa, at i Jylland havde det været og var maaske endnu en almindelig Tro, at Iktens Forekomst hos Faaret skyldtes en bestemt Plante, som hyppig fandtes paa lave og fugtige Egne. Dette maatte man dog antage var en Fejltagelse, med mindre at den Snegl, her var Tale om, fortrinsvis skulde være knyttet til denne Plante, som man kaldte Iktegræs, skjøndt den ikke var nogen Græsart. Hvad den i Virkeligheden hed, skulde Taleren ikke kunne sige. Naar Faarene efter at have græsset om Sommeren og Efteraaret bleve slagtede, var deres Lever aldeles fyldt med Faareflyndere, og Sygdommen gav sig tilkjende ved de store Vandansamlinger under Kjæberne, i alt Fald blev det da betragtet som et Symptom paa Sygdommen.

Dr. phil. Boas havde ikke seet nogen Meddelelse om, at Sneglen skulde være knyttet til en bestemt Plante.

Docent Rostrup. Den af Redaktør Petersen nævnte Plante var utvivlsomt den saakaldte Vibefedt. Bladenes Overflade var klæbrig, saaledes at Smaadyr kunde fastholdes, og det var derfor nok muligt, at *Limnæus truncatulus* kunde blive hængende ved Bladene af denne Plante, som hører til de saakaldte insektædende.

Professor Segelcke. Den nævnte Plante faaer Skyld for mange Ting. Det paastaaes saaledes, at den »lange« Mælk fremkommer, naar Køerne æde den, hvilket der dog rimeligvis ikke er nogen Grund til at antage.

Da ikke flere ønskede at rette Forespørgsler til Foredragsholderen, sluttede

Præsidenten (Docent Fjord) Mødet, idet han udtalte en Tak til Docent, Dr. phil. Boas for hans Foredrag, og fordi han mødte i Selskabet og stillede sine Kundskaber til Landbrugets Tjeneste. Taleren vilde haabe, at Dr. Boas oftere vilde komme tilstede i Selskabet, og at Landbruget maatte faa Nytte af hans Indsigt i de Grene af Videnskaben, som han særlig beskæftigede sig med.